proto napadené usnesení a s ním i usnesení soudu prvé stolice v tomto směru zrušiti.

Jinak není předpokladů pro mimořádný dovolací rekurs podle §u 16 nesp. říz. Soupis jmění byl nařízen k návrhu nepominutelného dědice, který k němu byl podle §u 804 obč. zák. oprávněn. Podle §u 92 odstavec prvý nesp. říz. musí soud soupis pozůstalostního jmění nařídíti, když osoba, podle občanského zákona k tomu oprávněná o jeho zřízení žádá. Ježto jde o výkon, jejž dlužno provésti za pozůstalostního řízení a podle předpisů patentu o projednávání pozůstalosti, je zřejmo, že jej může nařídíti jen soud pozůstalostní (srv. též rozhodnutí čís. 252 sb. n. s.). Pozůstalostní soud nařídil toliko »soupis veškerého pozůstalostního jmění«, nikoli jmění zůstavitelova syna Rudolfa G-a a jeho manželky Herminy G-ové. Neměl proto ani příčiny, by vlastníky tohoto cizího jmění slyšel, než své usnesení vydal. Výrazem »soupis pozůstalostního jmění« jest jmění, o kterém soupis má býti zřízen, vzhledem k předpisům §§ 531 a násl. obč. zák. a §§ 97 a násl. nesp. říz. s dostatek přesně označeno a jest zejména jasně řečeno, že nemovitosti patřivší v čase úmrtí zůstavitele již manželům Rudolfu a Hermině G-ovým, do soupisu pojati není. Také není předpisu, podle něhož by pozůstalostní soud byl býval povinen, žádati na nepominutelném dědici zálohu pro náklady soupisu jmění, nemůže tudíž ani v tomto směru jíti o zřejmý rozpor se zákonem. Jiné rozpory se zákonem neb spisy neb zmatečnosti stížnost sama ani netvrdí a také jich ve spisech jinak nelze shledati. Nejsou tudíž — kromě výroku v úvodě tohoto rozhodnutí uvedeného — jinak předpoklady §u 16 nesp. říz. pro mimořádný dovolací rekurs dány.

Čís. 5375.

Dlužníka lze po rozumu §u 47 ex. ř. přidržeti jen k tomu, by udal své přítomné jmění, nikoliv též k tomu, by vyjevil, jak naložil dřívějším svým majetkem.

(Rozh. ze dne 15. října 1925, R I 855/25.)

K návrhu věřitele dle §u 47 ex. ř. dostavil se dlužník k roku, předložil seznam majetku a prohlásil, že jest ochoten přísežně potvrditi, že údaje v seznamu jsou správné a úplné a že ze svého jmění nezamlčel ničeho. Věřitel navrhl při roku, by byl do přísahy pojat dodatek ohledně zodpovídání se dlužníka, jak naložil s jednotlivými položkami svého příjmu. Ježto se dlužník zdráhal tento dodatek zodpověděti, uvalil na něho prvý soud k návrhu věřitele vazbu. Důvody: Povinná strana dostavila se sice k roku ku složení vyjevovací přísahy a projevila ochotu, složiti vyjevovací přísahu v tom směru, že její údaje v seznamu jmění jsou správné a úplné a že ze svého jmění ničeho vědomě nezamlčela, kdežto na zvláštní otázky strany vymáhající, jejíž odpověď měla býti dle návrhu vymáhající strany pojatá, přísahu složiti se zdráhala, ačkoliv jí okolnosti ty jsou dle vlastního doznání známé, a žádala, aby od pojetí jich do přísahy vyjevovací bylo upuštěno. Strana vymáhající učinila proto návrh na uložení vazby proti straně povinné za účelem donu-

cení strany povinné ku složení přísahy ve směru vymáhající stranou žádaném. Dle doslovného znění odstavce třetího §u 47 ex. řádu může exekuční soud pojati do přísahy vyjevovací i jiné dle daných poměrů k vyšetření na exekuci se vztahující příhodné okolnosti a dle důvodové zprávy (mater. II. str. 17) lze pojati do přísahy vyjevovací určité skutečnosti a okolnosti a tím povinného přiměti ku pravdivému vyjádření, z něhož by se dalo docíliti podkladu ku zjištění jmění dlužníka. Rekursní soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že se dodatek, navržený při roku vymáhajícím věřitelem do přísahy nepojímá, vazba na dlužníka neuvaluje, a nařídil prvému soudu, by dále po zákonu jednal. Důvody: Stížnosti nelze upříti oprávnění. K soudnímu příkazu předložil dlužník seznam svého majetku sestavený po rozumu §u 47 odstavec druhý ex. ř. a před soudem o roku k výkonu přísahy vyjevovací prohlásil, že je ochoten přísahou potvrditi, že jeho údaje v seznamu tom obsažené jsou správné a úplné a že ze svého jmění ničeho nezamlčel. Tak své povinnosti, zákonem mu uložené, plně vyhověl. Vyjevovací přísaha je přirozeným doplňkem dosavadních marných snah věřitele, vypátrati předměty exekuci podrobené, neboť až do bezvýslednosti exekuce nebyl dlužník povinen podporovati věřitele oznámením svého majetku. Povinnost podporovati věřitele, nastává dlužníku teprve bezvýsledností exekuce; zdráhá-li se, vzniká podezření, že je tu majetek, který nechce udati. Proto umožňuje zákon, by přikročeno bylo k donucení (§ 47 ex. ř.). Než i tu podle zásad exekučním řádem vládnoucích postupovati dlužno vůči dlužníku s nutnou šetrností a bez tvrdosti. Této zásadě zajisté by se příčilo, kdyby do přísahy pojat byl dodatek vymáhajícím věřitelem o roku 29. dubna 1925 žádaný. Neboť dodatek onen dle pravdy směřuje k tomu, by se dlužník zodpovídal, jak naložil s uvedenými tam položkami svého příjmu. Dle obdoby §u 321 čís. 1 c. ř. s. a §u 78 ex. ř. a hledě ku zásadě v §u 202 tr. ř. nesmí však býti pojato do přísahy nic, co by po případě nutilo dlužníka, by sobě nebo blízkým příbuzným přivodil pohanu, nebo dokonce nebezpečí trestního stihání, zejména pro mařenou exekuci. Soud rekursní sdílí názor soudu prvého, že do přísahy vyjevovací pojati lze určité okolnosti a skutečnosti, aby tím přidržen byl povinný ku pravdivému vyjádření, ze kterého by se dal získati podklad k vypátrání a zjištění dlužníkova majetku. Je nepochybně přípustno dotazovati se po okolnostech, ze kterých zcizení jeví se neplatným nebo odporovatelným. Avšak tento ráz nemají dotázky stížností napadené. Stěžovatel jest ochoten přísahou potvrditi, že oznámil veškeren svůj majetek a že ničeho nezamlčel, že tedy jiného majetku ani hodnoty majetkové nemá. Doplněk přísahy nutno pokládati dle §u 47 ex. ř. za nepřípustný a dlužníkův odpor za odůvodněný.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud zcela správně dovozuje, že dlužníka po rozumu §u 47 ex. ř. lze přidržeti jen k tomu, by udal své jmění, a nikoliv též k tomu, by vysvětlil, jak naložil s dřívějším svým majetkem. Dle jasného znění §u 47 ex. ř. vztahuje se přísaha vyjevovací jen na přítomný majetkový

stav dlužníkův. Tento rozsah vyjevovacího řízení není rozšířen ani předpisem předposledního odstavce §u 47 ex. ř., v jehož rámci lze dlužníku ukládati jen taková vysvětlení, která mají za účel, by vyhledány byly věci, které jest vydati nebo jež lze do exekuce vzíti. Tudíž i vysvětlení takováto mohou se týkati jen přítomného majetkového stavu dlužníkova, kdežto návrh vymáhajícího věřitele jde přes tuto hranici.

Čís. 5376.

Přednesla-li strana při prvém roku žalobu a strany nechaly pak řízení v klidu, není žalobce oprávněn vzíti žalobu zpět bez souhlasu žalovaného, leč že se zřekne žalobního nároku.

(Rozh. ze dne 15. října 1925, R I 870/25.)

O žalobě, zadané na okresním soudě, byl ustanoven rok k ústnímu jednání na 3. dubna 1925, při němž strany po půlhodinném jednání ponechaly řízení v klidu. Napotomní podání žalobce, jímž oznamoval, že béře žalobu zpět, soud prvé stolice odmítl, rekursní soud poukázal prvý soud, by vyrozuměl žalovaného o zpětvzetí žaloby. Důvody: Prvý soudce odmítl podání, kterým žalobci žalobu brali zpět, poněvadž žalobci se nezříkají nároku a přivolení žalované ku zpětvzetí žaloby vykázáno není (§ 237 c. ř. s.). Stížnost žalobců do tohoto usnesení soud rekursní shledává důvodnou. O žalobě bylo ustanoveno ústní jednání na 3. dubna 1925 a v protokole o ústním jednání jest pouze uvedeno, že po pulhodinném jednání strany nechaly řízení v klidu. Z toho vyplývá, že strany při ústním jednání vlastně před soudem za intervence soudce nejednaly, že se jen dohodovaly a výsledkem dohodnutí bylo, že řízení ponechaly v klidu. Následkem toho, kdyby byla některá strana po uplynutí lhůty §u 168 c. ř. s. navrhla, by ustanoven byl rok k ústnímu jednání, bylo by bývalo nutno řízení započíti znovu tak, jako by se byl rok ještě vůbec nekonal a dohoda stran o klidu řízení postavila spor do toho období, v jakém byl před počátkem prvního roku, neboť nemůže tu býti řeči o nějakém konaném prvním roku.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvého soudu.

Důvody:

Dle §u 237 c. ř. s. může žalobce, nezříkaje se žalobního nároku, vzíti žalobu bez souhlasu žalované strany zpět jenom až do počátku prvého roku, a když by se žalovaný k němu nedostavil, také ještě při prvém roku. Za nedostavení k roku platí dle §u 133 odstavec druhý c. ř. s. i to, že strana se k roku sice dostaví, ale přes soudcovo vyzvání neprojednává nebo po vyvolání věci opět se vzdálí. Dle protokolu o roku ze dne 3. dubna 1925, kterýžto protokol činí dle §u 215 c. ř. s. plný důkaz o průběhu a obsahu jednání, přednesla strana žalující žalobu, a po půlhodinovém jednání nechaly strany řízení v klidu. Vývody rekursního soudu, že se strany při tomto roku jen »dohodovaly«, jsou tedy v rozporu s protokolem o roku. Kdyby v tomto sporu došlo k obnově řízení, zustalo